

Arrest

nr. 63 094 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 maart 2011 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2011 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CROONENBERGHS, die *loco* advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 april 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag visum gezinshereniging in functie van haar Belgische echtgenote.

1.2 Op 3 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van een visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Commentaar: Op 16.04.2010 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door A.A.B. (...), geboren op 06.08.1975, van Somalische nationaliteit, om zijn echtgenote in België, M.C.F. (...), geboren in 1966, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat art. 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd;

Overwegende dat de aktes die voorgelegd werden in het kader van deze visumaanvraag niet gelegaliseerd werden;

Overwegende dat M.C.F. (...) in juli 2001 een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarin zij verklaarde sinds januari 2001 weduwe te zijn van de 35-jarige A.A.B. (...);

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg op 24.08.2010 vroeg om de overlijdensakte van A.A.B. (...) voor te leggen;

Via de Belgische diplomatieke post werden daarop een overlijdensakte en een attest van het ziekenhuis met betrekking tot het overlijden voorgelegd. De overlijdensakte, opgesteld in het Italiaans in april 2001, vermeldt dat de man geboren is in 1961. Hij was dus 40 jaar op het moment van het overlijden. Daarentegen, volgens het attest van het ziekenhuis, dat trouwens gedateerd noch ondertekend werd, zou mijnheer in 2001 45 jaar geweest zijn. Bovendien stelt de Belgische ambassade dat het ten zeerste onwaarschijnlijk is dat een document in 2001 nog in het Italiaans opgesteld werd.

Gezien het feit dat wegens hogervermelde elementen de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet bewezen werd, acht de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook dat deze niet in overweging kunnen genomen worden ter staving van de visumaanvraag.

De visumaanvraag gezinshereniging wordt bijgevolg geweigerd”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…)1. Eerste middel : Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald het redelijkheids-en het rechtszekerheidsbeginsel de zorgvuldigheids-en de motiveringsverplichting;

Manifeste beoordelingsfout

1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

2.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt de door verzoeker ingediende aanvraag tot het bekomen van visum gezinshereniging geweigerd omdat de door verzoeker neergelegde akten niet gelegaliseerd werden.

3.

Dat verzoeker dienaangaande in eerste instantie opmerkt dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt welke aktes in het kader van de visumaanvraag door verzoeker wel werden neergelegd en welke van deze aktes wel niet gelegaliseerd werden.

Dat overigens verweerder geenszins in de betreden beslissing kon verwijzen naar de niet legalisatie van de door verzoeker neergelegde documenten nu vaststaat dat door de oorlogssituatie en het ontbreken van een centraal gezag in Somalië de legalisatie van Somalische documenten gewoon niet mogelijk is (cf. website van Belgische FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, Diensten, Legalisatie van documenten, Akten van burgerlijke stand, Somalië en website Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, Producten en Diensten, Burgerzaken, Legalisatie van documenten, Landeninformatie, Somalië).

Dat derhalve sprake is van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat verweerder immers gehouden is zich voldoende te informeren alvorens een beslissing te nemen.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

4.

Dat verweerder verder in de bestreden beslissing verwijst naar de vaststelling dat de overlijdensakte, opgesteld in 2001, vermeldt dat de overleden eerste echtgenoot van verzoekers echtgenote geboren is in 1961. Volgens verweerder was deze man dus 40 jaar op het moment van het overlijden. Voorts stelt verweerder dat het door verzoeker neergelegde ziekenhuisattest daarentegen vermeldt dat de man in 2001 45 jaar oud was en dat de echtgenote van verzoeker tijdens het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde sinds januari 2001 weduwe te zijn van de 35-jarige A.A.B. (...)

5.

Verzoeker merkt in eerste instantie op dat de zoon van zijn echtgenote, A.A.Z. (...), geboren te Mogadishu op 7 april 1999, zonder enig probleem in 2009 in het bezit werd gesteld van een visum gezinshereniging.

Dat dient te worden vastgesteld dat bij de door het kind neergelegde stukken, ter ondersteuning van zijn visumaanvraag, eveneens dezelfde (als de door verzoeker neergelegde) bewijsstukken aangaande het overlijden van zijn vader (= overleden echtgenoot van mevrouw M.C.F. (...), verzoekers echtgenote) zich bevonden.

Dat door verweerder niet op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom de door verzoeker neergelegde bewijsstukken aangaande het overlijden van de eerste echtgenoot van verzoekers vrouw plots niet meer kunnen weerhouden worden als rechtsgeldig bewijs terwijl dit in 2009 (in het kader van de afgifte visum gezinshereniging aan het kind van zijn echtgenote) wel het geval was.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

6.

Dat dient te worden vastgesteld dat het minderjarig kind van zijn echtgenote in 2009 probleemloos een visum gezinshereniging werd verleend, terwijl toen ook al de vader van het kind overleden was. Er werden toen geen twijfels geuit omtrent dit overlijden.

Dat anno 2011 verweerder plots in een weigeringsbeslissing in hoofdzaak twijfels omtrent het overlijden/geboortedatum van deze zelfde man aanhaalt (terwijl deze vaststellingen/elementen hem ook in 2009 reeds bekend waren) en deze als voldoende zwaarwichtig beschouwt om de visumaanvraag gezinshereniging van verzoeker te weigeren.

Begijpe wie begrijpen kan!!!

Dat er sprake is van schending van het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel.

7.

Dat voorts verzoeker opmerkt dat, alsgevolg van de aanslepende burgeroorlog in Somalië ende vaststelling dat Somalië sinds 1991 geen functionerende centrale overheid meer heeft (cf. Wikipedia, Somalië) 4, verweerder toch niet kan verwachten dat de uit Somalië verschillende afkomstige

documenten, die worden opgemaakt op basis van verklaringen van familieleden, derden volkomen eensluidend zijn !!!

Overigens zijn er door verweerder enk& en alleen twijfels geuit omtrent de precieze leeftijd van de overleden eerste echtgenoot van verzoekers vrouw.

Dit element is geenszins afdoende om verzoekers visum gezinshereniging zomaar te weigeren.

Verzoeker wijst erop dat verweerder, die nu blijkt twijfels te hebben bij de overlijdensakte van de overleden eerste man van zijn echtgenote, gehouden was verzoeker alsnog te vorderen ook de geboorteakte of de huwelijksakte van deze man neer leggen.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat er tevens sprake is van schending van het redelijkheids-en het rechtszekerheidsbeginsel.

8.

Tevens wil verzoeker opmerken dat in Somalië de leeftijd van een individu niet zo belangrijk is.

Zo wil verzoeker erop wijzen dat zijn echtgenote, mevrouw M.C.F. (...), in het kader van haar asielaanvraag ook wat haar eigen leeftijd betrof heeft gesteld dat zij 25 jaar oud was, terwijl ze reeds 35 jaar oud was.

Dat dient opgemerkt te worden dat in de verschillende in de Somalische documenten er zelfs enkel is sprake is van geboorte, huwelijk of overlijden in een bepaald jaar zonder verdere verduidelijking van de maand of de dag van de geboorte, huwelijk of overlijden (bij gebreke van vermelding van maand en dag wordt in België "1 januari" vermeld).

Verzoeker dient op te merken dat uit het uittreksel uit bevolkingsregister van verzoekers echtgenote, mevrouw M.C.F. (...), bij haar overleden echtgenoot ook geen (correcte) overlijdensdatum ("00.00.01") wordt vermeld zodat dient vastgesteld te worden dat deze datum dan ook voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent niet-belangrijk is.

9.

Tenslotte stelt verweerder in de bestreden beslissing dat het volgens de ambassade het ten zeerste onwaarschijnlijk is dat een document in 2001 nog in het Italiaans werd opgesteld.

Verzoeker wil dienaangaande opnieuw verwijzen naar voormelde informatie m.b.t. aanhoudende problemen in Somalië.

Gelet op het feit dat het Italiaans Somaliland een Italiaanse kolonie was die bestond van het einde van de 19e eeuw tot aan 1960 (Wikipedia, Italiaans Somaliland), het perfect mogelijk is dat anno 2001 documenten in het Italiaans nog werden opgesteld.

Door verweerder zelf worden geen bewijzen neergelegd ter ondersteuning van zijn motivatie.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek in te stellen en diende rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Dit is in casu niet gebeurd. (...)"

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en naar het feit dat de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet bewezen werd, acht de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook dat deze niet in overweging kunnen genomen worden ter staving van de visumaanvraag.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.2.1 De verzoekende partij merkt in eerste instantie op dat de bestreden beslissing niet verduidelijkt welke aktes in het raam van de visumaanvraag werden neergelegd en welke van deze aktes niet werden gelegaliseerd.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat ‘aktes’ een overlijdensakte en een attest van het ziekenhuis met betrekking tot het overlijden van A.A.B. De bestreden beslissing stelt omtrent deze ‘aktes’ het volgende: *‘Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg op 24.08.2010 vroeg om de overlijdensakte van A.A.B. (...) voor te leggen; Via de Belgische diplomatieke post werden daarop een overlijdensakte en een attest van het ziekenhuis met betrekking tot het overlijden voorgelegd. De overlijdensakte, opgesteld in het Italiaans in april 2001, vermeldt dat de man geboren is in 1961. Hij was dus 40 jaar op het moment van het overlijden. Daarentegen, volgens het attest van het ziekenhuis, dat trouwens gedateerd noch ondertekend werd, zou mijnheer in 2001 45 jaar geweest zijn. Bovendien stelt de Belgische ambassade dat het ten zeerste onwaarschijnlijk is dat een document in 2001 nog in het Italiaans opgesteld werd.’*

2.2.2 In tweede instantie merkt de verzoekende partij op dat door de oorlogssituatie en het ontbreken van een centraal gezag in Somalië de legalisatie van Somalische documenten gewoon niet mogelijk is.

Deze beschouwingen van de verzoekende partij kunnen echter geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de verwerende partij dat *‘art. 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in*

origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd' en dat *'de aktes die voorgelegd werden in het kader van deze visumaanvraag niet gelegaliseerd werden'*. Verder wordt gesteld dat de M.C.F. bij haar asielaanvraag in juli 2001 verklaarde sinds januari 2001 weduwe te zijn van de 35-jarige A.A.B., dat bijgevolg de overlijdensakte van A.A.B. werd opgevraagd door de Dienst Vreemdelingenzaken en dat via de Belgische diplomatieke post daarop een overlijdensakte en een attest van ziekenhuis met betrekking tot het overlijden werden voorgelegd, dat de overlijdensakte, opgesteld in het Italiaans in april 2001, vermeldt dat de man geboren is in 1961 en dus 40 jaar was op het moment van het overlijden, dat volgens het attest van het ziekenhuis, dat trouwens gedateerd noch ondertekend werd, A.A.B. in 2001 45 jaar geweest zou zijn en dat de Belgische ambassade bovendien stelt dat het ten zeerste onwaarschijnlijk is dat een document in 2001 nog in het Italiaans opgesteld werd.

2.2.3 Ten slotte stelt de verzoekende partij dat de zoon van de echtgenote van de verzoekende partij, A.A.Z., zonder enig probleem in 2009 in het bezit werd gesteld van een visum gezinshereniging, dat bij de door de zoon neergelegde stukken ter ondersteuning van zijn visumaanvraag, eveneens dezelfde bewijsstukken aangaande het overlijden van A.A.B. bevonden en dat bijgevolg niet op afdoende manier gemotiveerd werd waarom de door de verzoekende partij neergelegde bewijsstukken aangaande het overlijden van de eerste echtgenoot van de vrouw van de verzoekende partij plots niet meer kunnen weerhouden worden als rechtsgeldig bewijs terwijl dit in 2009, in het raam van de afgifte visum gezinshereniging aan A.A.Z. wel het geval was.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de zoon van de echtgenote van de verzoekende partij, A.A.Z., een visum gezinshereniging verkregen heeft nadat de oudere band met mevrouw, M.C.F. werd vastgesteld door middel van een DNA-onderzoek. De uiteenzetting van de verzoekende partij mist zodoende feitelijke grondslag.

2.3 Aangaande de opgeworpen schending van de zorgvuldigheidsplicht wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De Raad wijst er nogmaals op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet bewezen worden geacht en dat deze dan ook niet in overweging kunnen genomen worden ter staving van de visumaanvraag. De Raad benadrukt dat de leeftijd van verzoekende partij wel degelijk het relevante criterium is in het raam van de gezinshereniging met haar vader, die verzoekende partij beoogt. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft.

2.4 De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van zijn bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, opdat het redelijkheidsbeginsel kan worden geschonden geacht, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

De Raad stelt vast, na de bespreking onder het eerste middel en in het kader van zijn wettigheidscontrole, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

2.5 Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit het voorgaande blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

2.6 De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon

komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel zouden zijn geschonden of dat hij een manifeste beoordelingsfout zou hebben gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.7 In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(….)II. Tweede middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950).

Dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden Dat immers verzoeker, gescheiden van zijn echtgenote, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Ethiopië.

Dat, algevolg van het verzoekers betekende beslissing tot weigering van visum gezinshereniging, verzoeker van zijn echtgenote definitief wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

“ 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot weigering visum gezinshereniging, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar ze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. (...)"

2.8.1 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.8.2 Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.8.2.1 Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.8.2.2 De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het

de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.8.3 Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.8.4 Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.8.5 De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden daar zij gescheiden is van haar echtgenote en dat ten gevolge van de beslissing tot weigering van een visum gezinshereniging de verzoekende partij definitief gescheiden wordt van haar echtgenote en dat de weigering enkel tot gevolg heeft dat haar recht op haar privé- en gezinsleven geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

2.8.5.1. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu refereert de verzoekende partij naar het huwelijk met mevrouw M.C.F. van Belgische nationaliteit, op 12 april 2010, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Dit wordt geenszins tegengesproken door de verwerende partij. De verzoekende partij toont op voldoende wijze aan dat er een gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.8.5.2 Betreffende de positieve verplichting

Aangezien het *in casu* een eerste toelating betreft, dient er onderzocht te worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De verzoekende partij toont echter niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar echtgenote in haar land van herkomst te verblijven. Zij maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", *T.Vreemd* 1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPES,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES